

проміжного споживання, за рахунок збільшення частки ВДВ окремих галузей в загальному обсязі випуску, що сприяє збільшенню обсягів виробництва ВВП.

Висновки. Отже, порівнявши обсяги та структуру виробництва ВВП України та Польщі можна зробити висновки, що вони, безумовно, є подібними, однак українцям є до чого прагнути. Галузева структура виробництва ВВП Польщі інтенсивно розвивається, тоді як в Україні залишається майже незмінною, бо в нас досі відсутні будь-які стратегічні програми модернізації реальних галузей економіки. ВВП України значно менше, ніж у Польщі, в абсолютному вираженні, до того ж поляки мають уже досить розвинену і сталу економіку, а наша держава ж має її реструктурувати та покращити умови праці робітників для збільшення продуктивності праці. Результати дослідження засвідчили, що нині темпи зростання ВВП в Україні значно вищі, ніж у Польщі (25 п.п. проти 6 п.п.) Крім того, в Україні, порівняно з Польщею, сильніше впливає екстенсивний фактор оплати праці на 10 п.п., тоді, як зміни впливу продуктивності праці в обох країнах є негативними, при чому в Польщі цей фактор впливає негативно набагато сильніше. Що стосується частки ВДВ у випуску, то вона має різнонаправлений вплив на ВВП розглянутих країн. У нашій державі цей фактор впливає позитивно, тоді, як в Польщі, навпаки – негативно.

Список використаних джерел:

1. Діденко С. Економіка України та Польщі: скільки потрібно, щоб наздогнати // UA.NEWS. – Режим доступу : <https://ua.news/ua/ekonomika-ukrayiny-ta-polshhi-skilky-potribno-shhob-nazdognaty/>.
2. Кіріченкова Л. Порівняння економік Польщі та України // Uteka Режим доступу : <https://uteka.ua/ua/publication/news-14-delovye-novosti-36-porivnyannya-ekonomik-polshhi-ta-ukraini>.
3. Методологічні положення з організації державного статистичного спостереження «Таблиця» «Витрати – Випуск» / від. за вип. І. Нікітіна, Київ, 2018, 46 с.
4. Методологічні пояснення Держстат України, 1998-2019 (станом на 13.06.2019 р.). – Режим доступу : http://ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2005/vvp/metod_nr.htm.

Ковтуненко Ю.В., к.е.н., доцент
Одеський національний політехнічний
університет, м. Одеса, Україна

ІНТЕЛЕКТУАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Сучасний етап економічного розвитку світової економіки обумовлений трансформацією всієї економічної системи в контексті її інтелектуалізації. Сучасні дослідження інноваційної економіки і економіки знань на перше місце ставлять питання інтелектуального капіталу та застосування інтелектуальних ресурсів, не акцентуючи увагу на те, що в сучасному світі в умовах глобалізації з'являється таке масове явище, як інтелектуалізація економіки [1].

Розглядаючи проблему інтелектуалізації з економічної точки зору, то можна відзначити певні особливості, що стосуються інтелектуального ринку, інтелектуального та інноваційного капіталу.

Елементами інтелектуалізації економіки є:

- інформація;
- наукові знання;
- професійний, науковий і культурний потенціал суспільства.

В сукупності вони можуть бути розглянуті як інтелектуальні економічні ресурси [1-2].

У сучасних умовах роль інтелектуальних ресурсів надзвичайно зросла. Вони багато в чому визначають не тільки якість виробленої продукції та послуг, а й структуру національної економіки, ефективність функціонування народних господарств, їх інноваційний потенціал, який, в свою чергу, поділяється на певні складові, що обумовлені в ієрархічну структуру. В якості таких складових інноваційного потенціалу економічної системи виступають:

- виробнича;
- кадрова;
- організаційно-управлінська;
- технологічна;
- науково-технічна;
- фінансово-економічна.

Інноваційний потенціал – це основа ефективного розвитку й організації взаємодії всіх суб'єктів економіки і суспільства.

Інтелектуалізація виводить на перший план людський капітал, елементами якого є:

- знання;
- навички;
- моральні цінності персоналу;
- культура праці.

Людський капітал є пріоритетом, оскільки перехід від індустріального до постіндустріального економічного укладу, який відбувається в найбільш розвинених країнах, в першу чергу означає зміну ролі людського фактору в сучасному виробництві. Потрібно висококваліфікований і освічений працівник, що володіє не тільки вузькопрофесійними знаннями, а й широким кругозором, який дозволяв би йому вільно орієнтуватися в постійно мінливій обстановці, приймати самостійні рішення.

Слід зазначити, що усталеним на сьогодні у міжнародній практиці є підхід до трактування категорії інтелектуальної економіки як галузі науки, що вивчає теоретичні і прикладні проблеми взаємодії суб'єктів економічної діяльності, пов'язаних з інтелектуальним капіталом, засобами його формування і ефективного використання, ринком інтелектуальних продуктів, формами та методами комерціалізації і інноваційної діяльності, а також з проблемами удосконалення методів оцінки вартості результатів інтелектуальної творчої діяльності, ціноутворення, фінансово-комерційних відносин, аналізу, аудиту та обліку з врахуванням вимог міжнародних стандартів [3-4].

Список використаних джерел:

1. Бондар І. К. Інтелектуалізація людського капіталу : монографія / І. К. Бондар, О. П. Сологуб, Л. І. Антошкіна, В. Я. Бідак, Л. М. Ільч, І. І. Кичко. – К. : Корпор, 2008. – 264 с.

2. Ковтуненко Ю.В. Методичний інструментарій оцінки інтелектуального капіталу інноваційного розвитку підприємства [Електронний ресурс] / Ю.В. Ковтуненко, С.Ю. Каверіна // Економіка та суспільство. – 2016. – № 2. – С. 286–291. – Режим доступу до журн.:http://www.economyandsociety.in.ua/journal/2_ukr/51.pdf

3. Ковтуненко Ю.В. Проблеми людського капіталу в Україні / Ю.В. Ковтуненко, А.О. Кипибіда // Матеріали ІХ Міжнародної науково-практичної конференції «Регіональна, галузева та суб'єктна економіка України на шляху до євроінтеграції» (19-20 квітня 2017 р.). Тези доповідей. Частина 1. – Харків: ХНУБА, 2017. – С. 178–180.

4. Ситник Й. С. Інтелектуалізація систем менеджменту підприємств : концепція, системний моніторинг та моделювання : монографія / Й. С. Ситник – Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2017. – 380 с.

Костриченко В.М., к.е.н., доцент,
доцент кафедри економіки підприємства,

Ковальчук В.О., магістр

Національний університет водного господарства
та природокористування, м. Рівне, Україна

ДИСКУСІЙНІ АСПЕКТИ В ТРАКТУВАННІ АНТИКРИЗОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Все більшої актуальності в економіці підприємства набувають питання щодо обґрунтування стратегічних векторів його розвитку. Приймаючи раціональні рішення щодо функціонування та розвитку підприємства, які дозволять досягти визначеної стратегічної мети і бажаного результату при мінімальних негативних наслідках, важливо здійснювати постійний аналіз та оцінювання антикризової стійкості підприємства. Проблема визначення та підвищення антикризової стійкості підприємства набуває особливої значущості в умовах жорсткої конкуренції на ринку та кризової економіки, для яких характерними є невизначеність факторів впливу, різноманітність підприємницьких ризиків. Однак для цього треба мати чітке уявлення про саме поняття антикризової стійкості підприємства.

Огляд відомих наукових праць щодо трактування сутності економічної стійкості показав, що в сучасній економічній науці найчастіше це поняття ототожнюється з фінансовою стійкістю. Узагальнивши існуючі трактування поняття «економічна стійкість», можна сказати, автори, формулюючи визначення, досить часто як основу використовують такі дефініції: це стан підприємства або ресурсів, це рівновага або здатність повертатися до неї, це здатність підприємства (системи) та інше. Економічна стійкість розуміється як забезпечення внутрішньої стабільності підприємства та гнучкості реагування на зовнішній вплив. Враховуючи, що підприємство є складною, динамічною, відкритою соціально-економічною системою, то стійкістю є її «здатність зберігати свій працездатний стан щодо досягнення запланованих результатів за наявності різних мінливих впливів» [1]. Економічна стійкість підприємства відображає міру збалансованості елементів (функціональних і виробничих підрозділів), руху фінансових ресурсів за часом, обсягом і напрямом, визначає становище підприємства на ринку,